

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB9 : 1849

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB9 : 1849", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2003 , s. 27.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb9-txt-shoot-n43.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB9:43

#

Forøvrigt skylder jeg i en vis Forstand Christian VIII. Noget, og Meget, nemlig et behageligt og velgjørende Indtryk af Livet som han [har] bibragt mig. Jeg har altid haft kun altfor stor Tilbøielighed til ikke at gide i Forhold til det Endelige; havde nu Expeditionen ud til Kongen taget en for mig ubehagelig Vending, saa havde det vistnok haft en betydelig Indflydelse paa mig til at gjøre mig end mere indolent. Lige det Modsatte var Tilfældet. Ogsaa i en anden Forstand var dette Forhold mig gavnligt. Omgiven af hele Pøbelagtigheden og af saa megen smaalig Misundelse, uden at have det allermindste Sandsebedrag til Hjælp, da jeg jo var og er slet og ret Privatmand, og ved Forholdenes Usselhed i Danmark ved hvad der er det Fortrinlige hos mig blevet i Mængdens Øine en Særling, fordi de ikke kunne begribe mig. Forsaavidt var det dog ogsaa godt, at de misundelig Fornemme, der stadigen have skjult benyttet Pøbelagtigheden mod mig, kunde faae en lille Vanskelighed at bide paa. Derfor maatte min Existents pointeres lidt. Dertil var Forholdet til Kongen Noget. Det er i en vis Forstand just en Opgave for mig: kun eet Msk, en absolut Monark, og nu tilmed just Christian VIII. Jeg saae let, at det Forhold kunde blive mig farlig, at Chr. VIII kunde faae for megen Smag paa mig; derfor blev der brugt den yderste Forsigtighed, som Enhver vist vil indrømme, der veed, hvorledes han inclinerede for mig. Men paa den anden Side, Forholdet var oppe paa den Spidse, at jeg hvilket Øieblik det skulde være, kunde have marqueret det, om fornødent skulde gøres.

Chr. VIII var kun saa klog, at han, næsten overtroisk paa sin egen Klogskab, naar han fik et Indtryk af eminent Klogskab, blev næsten phantastisk, og i eet væk frygtede Spøgelser. Han var ikke nervestærk, hans Liv havde mærket hele hans aandelige Bygning, han manglede ethisk Holdning, det Religieuse berørte ham næsten kun æsthetisk - og saa var han klog. At denne Bygning er en uproportioneret sees let, og den er som beregnet paa, at blive, men vel at mærke paa den behageligste og nydelsesrigeste Maade, et Bytte for Underfundighed. I Grunden var han meget herskesyg. Det at han saa gjerne brugte Andre end de officielle Omgivelser, var et Bedrag af hans Klogskab. Han var bange for enhver virkelig Charakter. Var en saadan saa stærkt bygget, at den blot viste sig saa at sige muskuløst, saa fjernede han den. Men en urokelig Charakter skjult i Klogskabens og Phantasiens Smidighed, det var hans Grændse. Dette x kunde han ikke løse, og som ved en Naturlov vilde han være i en Saadans Magt.

Overhovedet har Christian VIII beriget mig med mangan psykologisk lagttagelse. Maaskee burde en Psycholog især være opmærksom paa Konger, og især paa absolute Konger, thi jo friere Msket er, jo bedre bunden i Endelighedens Bekymringer og Hensyn, desto mere er Msket at kjende.